

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְכָל חֲסֵאָת אֵשׁ יִזְכָּר
 וְיִקְרָא לָהּ אֵלֶּה מִזְמֹר
 לְמִנְחָה בְּקֹדֶשׁ לַתְּהַלֵּל
 בְּכֹאֵס תְּשׁוּרָה:
 וְיִקְרָא וְכֵן
 2. וְאֵם יִתְּרָה מִבְּשֵׁר
 וְהַלְלִים וּמִן הַלֵּלִים עַד
 הַבֶּקֶר וְשׁוֹרֶפֶת אֶת הַנֹּהָר
 בְּכֹאֵס אֵלֵּי יִזְכָּר בִּי קִישׁ
 אֲדָמָה: שְׁמוֹת טַט לֵד
 3. וְהִבְדֵּק שָׁרֵי יָעֵב יִבְלֵל
 אֲמֹנָה אֵלֵּי יִזְכָּר אֵלֵּי
 וְשׁוֹרֶפֶת הַתְּשׁוּרָה בִּי חֲדָר
 וְהַלְלִים אֲדָמָה: וְיִקְרָא וְכֵן
 4. אֲבָלְתִּי בְּכֹאֵס אֲנִי מִמֶּנּוּ
 וְלֹא עֲשִׂיתִי מִמֶּנּוּ מִטָּמָא
 אֲבָל עֲשִׂיתִי מִמֶּנּוּ כְּלֵמַת
 שְׁמִיעִתִּי בְּקוֹל יי אֱלֹהֵי
 שְׁמִיעִתִּי כֹכַל אֲשֶׁר
 יִצְחָקִי: דְּרִיבִּים דֵּן אֲשֶׁר
 5. לֹא חֲזַק לִי אֲבָלֵל
 בְּשִׁירֵי מִזְמֹרֵי דִּגְגָּן
 וְיִתְּשֵׁר מִיִּצְחָק וְנִבְרַת
 וְיִקְרָא וְאֲנִי וְכָל דִּינִי
 אֲשֶׁר תִּרְדֵּי וְנִבְרַתִּי
 וְנִתְּשׁוּתִי:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לוקה חרבע
כו' בשקלים סתם אל
תשקלו:

גליון הש"ס

זמורה הקישא הוא. עין
בחים לד ע"א תד"ה
ורבסר:

מוסף רש"י

בְּקֶדֶשׁ בָּאֵשׁ חֲשֹׁרֶף.
מִמָּקוֹם אֲחִילְנוּ שְׂרִיפְתּוֹ
(לְקוֹמָה חֹסֶה אֶרֶץ).
שׂוֹרְפִין אֹהֶל בְּקֶדֶשׁ.
עֲשׂוּהוּ (לְקוֹמָה עֲבָרָה) פְּסוּלִי
קִדְשִׁי קִדְשִׁים. שְׂמִינִת
לְבָבוֹתָם נְדֻעוֹתָם, עֲשׂוּהוּ, דְּמִכִּי
אֵלֶּן (וִיקָרָא ו') חֲזָר
בְּכֹל מוֹעֵד (שִׁשׁ). רֶאֱמֹרִי
קִדְשִׁים קִלְיִם. שְׂפִסְלִי
וְנִכְשִׁרְתּוֹן הִסֵּה חוֹמַת
מִמִּנְחָתָהּ, דִּלָּא
הִקְטֵרְתָּהּ עֵצוֹ מִיֵּן שֶׁן
נִשְׁפִּסְלוּ תַּהֵא עַם שְׂרִיפְתָּהּ.
נִקְטִי אִימְרוּרִים, דְּלִי
עֲמֻלָּה שְׁבֵרֵן כֹּל קִדְשִׁים
קִלְיִם לִנְאֻכֵּל כָּל הָעִיר,
נִמִּי כָל הָעִיר
לְדִמּוֹ (רִחְמוֹן מִכִּי) שְׂרִיפְתּוֹ

הוא, וזאתו בחירותיך או על גגו
הם, הרי כאן שנים, וכלל
מגפיר וקשקשת לא תאכלו
וכל הולך על גחון לכל השם
הרי ד', ולא תטמאו את

[illegible]

כל שאר קדשי קדשים כגון מנחה ועולה ואשם שנטמאו או שנשפך דמן ומנחה שלא נקטר קומצה ואימורי קדשים קלים שנטמאו. ודוקא נקט הכי שמחיתם בתוך חומת העזרה לאכל פסולי בשר קדשים קלים שריפתם בכל העיר אף שריפתם אם נפסלו חוץ לעזרה הן והכי נמי מן באלו עזבין (לקמן מט.) שורפם לפני הציצה והיינו חוץ לעזרה ושם היה ציית הדשן לכך וכן מפורש בנזכים בפ' טבול יום (ד' קד:) אמר ליה. ההוא מרבנן לרבי שמואל בר נחמני דקדשי ליה האי קושיא רבי יוחנן דבר נמי לא הוה מייתי איסור הנאה לכל איסורין מפקדש בלש משפך דמבעי ליה לכדאמרת שמשפך בצעורה אלא מהאי קרא אמר להו: דהא כתיב ושרפתם. אלמא לאו בר אפילה הוא: לגל איסורין. דוגמתן שנאמר בהן לאו בצריכות: ואם אינו ענין לאפילה. דהא בגושייהו כתיב ושרפתם ענין להנאה: אמר קרא והונוס. דהוה ליה למכתב ושרפתם בלש: מיבעי ליה לנדבני אלעזר.

ליתן לא תעשה דאי מושיפת לא
הוא ידעינן ביה איסור לאו למלקות:
כל שבקודש פסול מדכתיב כי
קודש הוא יתירה לרבות על שאר
פסולי קדשי קדשים בלאו כגון פיגול
ויכול וגשפח דמו: **מקרא קמא**.
כיוצא חטאתי ולא מצאש תשרף
לדאיטריך לומר ששרף בעצרה אלא
מלא תאכל ליכתוב באש תשרף
אלמלא לאו בר אכילה הוא וממילא
גפקא לן ביה נמי איסור לאו מהא
דרבי אלעזר דמפיק מלא יאכל כי
קודש הוא כל פסולי קדשים: לאו
שבכללות. כגון זה שנכלל כל
הפסולים יחד: **לאו צערימי** אזהרה
נפקא לן ביה בדימוות בעהרע (דף
עב:) **אין מוהירין**. מדין קל וחומר
אף על פי שאדם דן קל וחומר
מעצמו אינה אזהרה ללאו. במסכת
מכות (דף ע:) נפקא לן: **יסקא**
הוא. ולא קל וחומר לדיתקש נדריך
וגדבותין דהיינו שלמים למעשה
בגין דכתיב ביה לא צערימי ממנו
שטמא ומייתינן לן מינה דאף קדשים לא

יאכלו בטומאה ולא צערת ממנו בטומא
ללאכול בשעריך ולהלן הוא אומר בפסולת
יש כאן טומאה צר לטוהר וטומאה
המוקדשת הכל לא תאכל: **אכל פוטיחא**
ללאור תבוצים מבורה כהנים וירקא ש
ציון שרץ המים וציון שרץ הארץ הרי אלא
שקך הוא לא יאכל וחד [שם] לכל השרץ ה

יבין [לקמן 39]. אבל פוטיחא. שרץ המים קטן
בשר המים מבי מבורה כהנים אל תשקלו את
הבשר בן שרץ. שרץ שרץ המים. ומושא ממש
הדברים כן. ועי' חרות זו בשר. במלה. ויש
אשר על הארץ לא תאכלם. שרץ ה' / וכל השרץ
שומים בכל הארץ. הרימו על הארץ, הרי ה' /
שם. ומוחם שם הארץ.

אין זו חיה, ואפ"ה כיון דגריה היא
שומיכים בכל השורץ ולא נתממא
לא תאכלו ומשום וכל אשר אין לו
אזר, לוקה חמש. תרמי הא דאמרן,
השורץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל,
בפרשת ויהי ביום השמיני (ערובין

כל שעה פרק שני פסחים

ואם אינו ענין לאביצ'ה. לא אחי שפיר דהכי מצי לאוקמי
באיסור אכילה דהא כמיז בזה משקף: **הא** אין לוקין
על לאו שבבבבבות. הקשה הר"ר אליעזר ממין בדאלו הן הלוקין
(מכות יג.) אמר ללאו דנותר ופיגול הוא בכלל הלוקין ואמאי והא לאו

ה תנהו ענין לאיסור
דיפה אף כל איסורין
קרא ¹בקדש באש
ה ואין כל איסורין
בקדש באש תשרף
מיבעי ליה לכדרבי
עון אומר בקדש באש
ששורפין אותה בקדש
פסולי קדשי קדשים
ק"תלמוד לומר (וכל)
ר ליה רבי יונתן רבך
² ואם יותר מבשר
עד הבקר וגו' שאין
ומה תלמוד לומר לא
לגופיה דהא כתיב
אש תנהו ענין לשאר
אינו ענין לאכילה
ה אי מה כאן בשריפה
בשריפה אמר קרא
תה בשריפה ואין כל
יפה והאי לא יאכל
מיבעי ליה לכדרבי
^{2א} לא יאכל כי קדש
בא הכתוב ליתן לא
ר אבי' לעולם מקרא

באש תשרף ולא בעי לא תאכל מה תלמוד לומר לא לגופו דנפקא ליה מדרבי אלעזר תנהו ענין לכל אם אינו ענין לאכילה תנהו ענין לאיסור הנאה ה אף כל איסורין שבתורה בשריפה אמר קרא ה ואין כל איסורין שבתורה בשריפה אמר ליה ה ליחודי ליה לאו לגופיה הוא דאתא דאי מדרבי לאו שבכללות אלא אמר רב פפא מהכא ^ו והבשר לא יאכל באש ישרף שאין תלמוד לומר לא יאכל אכל אם אינו ענין לגופו דהא נפקא ליה מקל וחומר מעשר הקל אמרה תורה ^ז לא בערתי ממנו בטמא ל שכן וכי תימא ^ח אין מזהירין מן הדין ^ט הקישא הוא כול בשעריך מעשר דגנך תירושך ויצהרך ובכורות לומר לא יאכל אם אינו ענין לגופו תנהו ענין לכל אינו ענין לאכילה תנהו ענין להנאה אי מה כאן ^י שבתורה בשריפה אמר קרא ה הותר הותר בשריפה ה בשריפה אמר ל' רבינא לרב אשי ואימא לעבור עליו מר אביי יאכל פוטיתא לוקה ארבע נמלה לוקה חמש צירעה

אז הא נפאך אן ביה איסור לאו ביצנות דהערל"י מהאי קרא דלא מילי
ועריך תאכלנו הטמא והטהור יחדיו טמא וטהור אוכלין בקערה אחת
מעשר וקדשים הוא בשעריך דשראי לך ביה טומאה התם בפסולי
דבר המים צמורת כהנים דהוא ספר ויקרא [יא] וחד במשנה מורה [יד] ושי
תיבס בכל השך השורף ולא תטמאו בהן והלא לא כתיב על הארץ ומשמע
קפה חמש. הני תרי דסתם שרליס וחד [סא] וכל השך השורף על הארץ
קפה וחד [סא] ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השך הרומש על הארץ:
צירעה

בשעריך לא יאכל עוד למה בא, לחייבו בשני לארץ, מי לא אמר אביי אכל פסטיטא לוקח ארס וקח שם, הנה נמי לוקח על שני לארץ. הוא דאביי מפריש בהן אלו קל הלוקחן פסטיטא הוא יקח לשם במפרשם אל תכלו, ו' תבחיב עוד למה לשון השוררן לא יאכל כי שקה הנה, ועוד תהיב בכל השתרן השוררן אל תמנא בהן, ממנא שוררן לאון אבכולי שרם. ו' לא פריש אבא פסטיטא לילון כלל השתרן, כי שרן על שרן ובין שרן על שביעה, ליתכין אכל אביי אכל פסטיטא הללו אכלו ארס כלם. אלא נמלה שהיה שקה היבשה (שכר ב') באבערב לאון הללו והוסיפו לארץ ומשי, שנאמר אל תמנא את פסטיטאם כל השתרן הרומש על הארץ, הנה

עין משפט
נר מצוה

א מִי פִּי'ת מוֹקֵדִין
פִּסְוִי הַמּוֹקֵדִין
הַלֵּכָה א ב:
ב מִי פִּי'ת שֶׁ
הַלֵּכָה ג ד:
[מִי פִּי'ת מַהֲלִי
סִנְהֵדִין הִלְב ג]:
ד מִי פִּי'ת מַהֲלֵכֹת
מַחֲלֹת אֲסוּרוֹת הִלְ
רַב לֵאמֹר חוֹלִין סוֹף
ג דף רפ"ב. הֵאֲרִיךְ
בְּפִירוּשׁוֹ:

מוסף תוספות

דהא נותר כתיב בהאי
א דמיתא הכא וחשיב
ה הכא לאו שבכללות.
ה ר"ס. ב. ומדכתב לא
כל מקמינן לאי שפיר
לא איסורין שבחורה. ט.
דאי לאו הקישא הוה
ארינן דמהווא נפיק לן
קדישה טמאים איסור
צילא וקרא דחבשרא אשר
וגר הוה מקמינן לא
איסור הנאה ולא הוה
תר לן מיד. מ' ה"ן.
אכל כתיב לא וטוכל
נכול וחדר מפרש לה.
ט"ס' ה"א.

רבינו חננאל

[illegible]